

Г-нъ Сотенвилъ.

Не са оправдавай повече, но искай си извение.

Г. ДАНДЕНЪ.

Да му искамъ и прошка, следъ...

Г-нъ Сотенвилъ.

Хайде ти казвамъ, нема за какво да са умислювашъ; азъ ще тя оправямъ.

Г. ДАНДЕНЪ.

Неща да можа да...

Г-нъ Сотенвилъ.

Поврага! зете, не ми размътвай злжчката.—
Остави да тя управлявамъ азъ.

Г. ДАНДЕНЪ (на страна).

Ахъ! Георге Дандене!

Г-нъ Сотенвилъ.

Снеми си капелата, ти понапредъ, защото негова милость е джентиломъ, а ти не си.

Г. ДАНДЕНЪ (на страна съ капелата снета).

Побеснявамъ!

Г-нъ Сотенвилъ.

Повтори съ мене: Господине...

Г. ДАНДЕНЪ.

Господине...